

gifter, betyder en ganske væsentlig Besparelse, ligesom ogsaa saavel Formindskelsen af den aarlige Rekrutuddannelse som Begrænsningen af Uddannelsesstiden ved Nyordningens Gennemførelse vil betyde en ikke uvæsentlig Formindskelse af de personlige Byrder, som dansk Militærvæsen vil paalægge Befolkningen.

Ud fra de Betragtninger, jeg ved Indledningen til mine Bemærkninger her har fremført, skal jeg tillade mig at anbefale disse Lovforslag til det høje Tings Velvillie og til hurtig Behandling.

Maegaard: Som den højtærede Indenrigsminister nys udtalte, har denne Sag været grundigt undersøgt, før den blev forelagt Rigsdagen. Paa Grundlag af Loven af 1919 har der været nedsat en Kommission til at behandle disse Forhold. Den daværende Statsminister udtalte ved Lovforslagets Fremsættelse, at denne Sag skulde behandles grundigt. Der blev ikke fastsat nogen Tidsfrist, men Statsministeren tilføjede, at man kunde ikke forvente, at en eventuel Nyordning kunde træde i Kraft, før Forholdene i Europa havde ordnet sig. Det kan vel egentlig ikke siges, at Forholdene i Europa er blevet helt ordnet eller er blevet meget bedre ordnet, end de var paa det Tidspunkt, da Lovforslaget blev fremsat. Man kunde derfor ud fra denne Betragtning mene, at der ingen Grund var for noget Parti til med særlig Iver at ønske en Ændring af vort bestaaende Militærvæsen. Imidlertid er der jo kommet et nyt Moment til, som har gjort, at i alle Tilfælde Partiet Venstre har ønsket paa nærværende Tidspunkt at ændre den bestaaende Hær- og Flaadeordning. Dette Moment er det økonomiske. Vi er kommet i den Situation, at vi maa stræbe hen til at undgaa Udgifter, om hvilke vi kan sige, at de kan spares. Dette har været Anledningen for en Del, maaske for den overvejende Del, af Partiet Venstre med Regeringen i Spidsen til at gaa til paa nærværende Tidspunkt at søge Forsvarslovene ændret.

Ved Behandlingen i Kommissionen viste det sig, at de Opfattelser, med hvilke de forskellige Partiers Repræsentanter var gaaet ind i Kommissionen, ikke havde ændret sig stort under dens Arbejde. Vi kom partimæssig set ud af Kommissionen med i det væsentlige den samme Opfattelse af Forsvarsspørgsmaalet, som vi havde, før vi traadte ind. For Venstrepartiet var der tre Grunde, der talte for at bevare en Forsvarsord-

ning. Disse Grunde var følgende: For det første mente vi, det var nødvendigt at have et Forsvar, der i givet Tilfælde kunde optræde som Støtte for det almindelige Politi her i Landet i Tilfælde af Uroligheder. For det andet mente vi, at vi burde have en Forsvarsordning, der i givet Tilfælde kunde hindre tilfældige Indfald i vort Land over vor Landgrænse eller ved vore Kyster af Folk, som ikke vilde vort Samfund noget godt. For det tredje mente vi, at der var kommet et nyt Moment til, nemlig det, at vi var blevet Medlem af Folkenes Forbund, og vi gik ud fra, at samtidig med, at vi var blevet Medlem af dette store Forbund, hvad vi ventede os visse Begunstigelser og Fordele af, maatte vi ogsaa paatage os visse Forpligtelser, saaledes at vi i givet Tilfælde kunde optræde med en passende Vaabenstyrke til Opfyldelse af disse Pligter.

Det var de Grunde, der bestemte os til vedvarende at ønske en Forsvarsordning i vort Land. Nu kan det siges — og det er sagt ofte —, at man ønsker ikke en Hær eller Flaade, en Forsvarsordning, der skal anvendes mod Landets egne Børn. Jeg kan give den Opfattelse min Tilslutning. Heller ikke Partiet Venstre ønsker paa nogen Maade at vende en Gruppe af Landets Børn mod en anden, men vi er vist alle sammen klare over, at den til enhver Tid siddende Regering har til Opgave — ja, ikke blot til Opgave, men til Pligt — at opretholde Ordenen indenfor Landets Grænser. Dette kan selvfølgelig gøres paa flere Maader. Det kan gøres paa den Maade, som er foreslaaet i Socialdemokraternes Forslag, hvilket Forslag først taler om en Afrustning og dernæst om Opretelse af Reservepoliti. Det kan vel ogsaa gøres paa den Maade, som er foreslaaet af det radikale Venstre ved dets Hærløvsforslag. Hvorledes man vil gaa til Løsningen af denne Opgave, er for mig ret ligegyldigt. Det er givet, at enhver siddende Regering har til Opgave at sørge for at bevare Ro og Orden i vort Folk, og jeg tror ogsaa, den almindelige Mening er den, at ligegyldigt hvilket politisk Parti der sidder inde med Magten i Danmark, vil dette Parti føle sig i Kontakt med denne Opgave. Jeg tror, at samtlige 4 store Partier indenfor Landets Grænser har den Opfattelse, at den lovlige Ordning, den ifølge Lovgivningen skabte Ordning, skal opretholdes. En anden Sag er, om man er enig om, hvorledes denne Ordning skal være. Men jeg tror ikke, at noget af Partierne ønsker den bestaaende Ordning